

Blestem

Nicu Hăloiu

Blestem

...

Mă tem în aste vremuri mai mult ca niciodată,
De zgomote pe stradă, de zgomote la geamuri,
Mă tem de gălăgie, de ură între neamuri
De ordine răcnite și de bătăi în poartă!

...

Mă tem de-nmormântări făcute cu bairamuri,
Mă tem de morți uciși de semeni și de soartă,
Mă tem să mai trăiesc în țara asta moartă,
Mă tem că voi vedea românii puși în hamuri!

...

Mă tem de ce-a ajuns acest popor al meu,
Mă tem că-acest popor nu poate fi mai bun
Mă tem că-i părăsit chiar și de Dumnezeu,

...

Mă tem că la prostie nu pot să mă opun
Mă tem de imbecilul cu ifose de zmeu,
Mă tem și mi-e rușine că m-am născut român!

....

Mă tem și de grătare făcute-ntre manele,
Mă tem c-acest popor ce-a fost și curajos,
În timp a fost dresat să facă temenele
Când îi azvîrl stăpânii firimituri pe jos!

...

Mă tem în România de cel mai crunt blestem:
Că m-am născut aici doar să mă tem!